TOXICITAT DELS BOLETS

Table of Contents

Enverinaments 1

Símptomes (Síndromes). 2

Descripcions dels síndromes 3

Els bolets més tòxics de Catalunya 6

Amanita pantherina (DC.) Krombh - Pixacà, pigat, pigat bord 6

Amanita phalloides (Fr.) Link - Farinera borda, farinot, pentinella borda 6

Boletus satanas Lenz. - Matagent, mataparent 6

Clitocybe rivulosa (Pers.) P. Kumm. - Candeleta de vorada 6

Cortinarius orellanus (Fr.) Fr. - Cortinari metzinós 6

Entoloma sinuatum (Bull.) P. Kumm. (= *E. lividum* Quél.) - Carner bord, escarlet bord, fals carlet, fals moixernó 6

Galerina marginata (Bastch.) Kühner - Cama-sec bord, galerina metzinosa 6

Gyromitra esculenta (Pers.) Fr. - Bolet de greix 6

Inocybe rimosa (Bull.) P. Kumm. - Barret de bruixa comú 6

Lepiota brunneoincarnata Chodat & C. Martín - Palometa metzinosa 6

Omphalotus olearius (DC.) Singer - Gírgola d'olivera, bolet d'oliu 6

Paxillus involutus (Batsch) Fr. - Paxil·le tòxic 6

Tricholoma equestre (L.) P. Kumm. - Groguet, verderol, pixaconill 6

Tricholoma pardinum (Pers.) Quél. - Fredolic metzinós 6

Més informació 18

Enverinaments

L'enverinament per bolets (**micetisme**) fa referència als efectes perjudicials de la ingestió de substàncies tòxiques presents en els bolets.

Símptomes (Síndromes).

Els símptomes poden variar des de lleus trastorns intestinals a la mort. Podem classificar els tipus d'intoxicacions en grups segons el període d'incubació o temps d'aparició dels símptomes, que pot ser de fins a 6 hores (generalment menor de 3), entre 6 i 24 hores, i més d'un dia. En aquesta taula podem veure de forma resumida les principals síndromes:

Toxicitat precoç (< 6 h)	Toxicitat tardana (6-24 h)	Toxicitat retardada (> 1 dia)
Síndrome resinoide Intoxicacions de tipus digestiu Diverses espècies implicades, entre les que destaquen *Entoloma sinuatum*, *Tricholoma pardinum*, *Omphalotus olearius* i *Boletus satanas*	**Síndrome hepatotòxica** Espècies dels gèneres *Amanita* (*A. phalloides* (farina borda), *A. verna* i *A. virosa*), *Galerina* (*G. marginata*) i *Lepiota* (*L. brunneoincarnata*, *L. castanea*, etc.)	**Síndrome nefrotòxica orellànica** Espècies del gènere *Cortinarius* (especialment *C. orellanus*)
Síndrome muscarínica Espècies del gènere *Clitocybe* (*C. rivulosa* i afins) i *Inocybe* (*I. geophylla* i *I. rimosa*, entre altres)	**Síndrome giromitrínica** Espècies del gènere *Gyromitra* (*G. esculenta* (murga de greix) i *G. infula*)	**Síndrome rabdomiolítica** *Tricholoma equestre* (groguet o verderol)
Síndrome micoatropínica *Amanita muscaria* (reig bord), *Amanita pantherina* (pixacà) i altres espècies del gènere		
Síndrome al·lucinògena Espècies dels gèneres *Psilocybe*, *Panaeolus* i altres		
Síndrome inmunohemolítica *Paxillus involutus*		
Síndrome pneumònica Espècies del gènere *Lycoperdon* (pets de llop)		

Descripcions dels síndromes

La **síndrome resinoide** engloba una sèrie d'**intoxicacions de tipus digestiu**. Són de les més comunes, i afecten el sistema digestiu. La seva importància és diversa, des de simples diarrees, nàusees, vòmits i dolors abdominals, fins a gastroenteritis severes.

Presenten un període d'incubació molt curt (entre els 30 minuts i les 3 o 4 hores), i s'acostumen a guarir després d'un parell de dies gràcies a un tractament simptomàtic i de suport.

Les substàncies químiques que en són responsables són molt diverses, algunes d'elles encara no conegudes, però totes elles amb capacitat d'irritar el tub digestiu.

La **síndrome muscarínica**, també dita síndrome **sudorífica**, es caracteritza sobretot per la sudoració i la salivació abundants que pateix la persona intoxicada.

A més, apareixen mal de ventre, vòmits i diarrea, d'escassa intensitat. També es poden donar trastorns de la visió i vertigen.

Els símptomes acostumen a començar abans de les 2 hores de la ingesta dels bolets, i no s'allarguen més d'un dia.

El tòxic és la muscarina.

La **síndrome micoatropínica**, o **panterínica**, dóna com a símptomes mal de ventre, diarrea moderada i vòmits.

També cursa amb al·lucinacions visuals, eufòria i dificultats en la parla, i finalitza en un son profund.

El tòxic és l'àcid ibotènic, que predomina al barret.

Els símptomes es presenten entre la primera mitja hora i les 3 hores (i fins a 12).

Gran part d'aquestes intoxicacions són intencionades.

La **síndrome al·lucinògena** es manifesta entre el quart d'hora i les 2 hores de la ingesta de bolets, amb nàusees, vòmits i diarrea.

També es donen somnolència, mal de cap i vertigen.

Són característiques les al·lucinacions visuals, auditives i tàctils, juntament amb dificultats per distingir la realitat de la ficció.

Poden allargar-se 8 hores i acaben sovint en un son profund sense més afectacions posteriors.

El tòxic és la psilocibina.

La intoxicació és majoritàriament provocada.

La **síndrome inmunohemolítica** o **paxíl·lica**, perquè el principal bolet causant és *Paxillus involutus*, presenta els seus símptomes al cap de 2 hores i s'allarga entre 2 i 4 dies. Consisteixen em vòmits, diarrea i mal de ventre.

També es destrueixen els glòbuls vermells de la sang.

Excepcionalment pot conduir a la mort per un xoc d'insuficiència renal.

La toxina podria ser la involutina.

La **síndrome pneumònica**, també anomenada **licoperdonosi**, és al·lèrgica, deguda a la inhalació reiterada d'espores de diverses espècies de pets de llop (gènere *Lycoperdon*).

Comença de forma aguda amb nàusees, vòmits i nasofaringitis.

En els dies següents es manifesta en una neumonitis inflamatòria.

La **síndrome hepatotòxica** (síndrome ciclopeptídica, fal·loïdiana o amanitínica) mostra els seus símptomes les primeres 24 hores en forma de vòmits incessants, intens mal de ventre i diarrea copiosa, que condueixen a una notable deshidratació de l'intoxicat.

La següent fase és de remissió aparent, doncs durant unes hores desapareixen els símptomes.

La tercera i última fase és la més greu, ja que les toxines, del grup de les amatoxines, ataquen el fetge, es produeix hepatitis, icterícia i un empitjorament general del pacient.

Si no hi ha tractament, es produiria la fallida del fetge i la mort del malalt en una setmana, però si es tracta, pot sobreviure.

De vegades cal fins i tot practicar un transplantament de fetge.

La **síndrome giromitrínica** té l'inici dels seus símptomes a les 6 hores.

La toxina és la giromitrina, que es transforma en monometilhidrazina (MMH) a l'estómac.

La toxicitat es manifesta sobretot en necrosi hepàtica acompanyada de trastorns gastrointestinals (vòmits, mal de ventre i diarrea) i neurològics (vertigen, excitació, deliri, etc.).

Els ronyons també es veuen afectats.

Pot esdevenir la mort del pacient si ha consumit una gran quantitat de bolet fresc o mal bullit.

Tot i que aquesta intoxicació aguda és força rara, ja que la gent que menja murgues de greix (*Gyromitra esculenta*) té el costum de bullir molt bé els bolets i llençar l'aigua d'ebullició, convé tenir present que sempre queden restes de giromitrina, que es transformen en MMH i aquesta, a més a més, té activitat carcinogènica, s'ha comprovat que provoca carcinomes hepàtics.

La **síndrome nefrotòxica orellànica** té un període d'incubació llarguíssim, de 2 a 15 dies o fins i tot més.

Els símptomes són molta set, boca seca, vòmits i diarrea. També mals de ventre, de cap, d'esquena, etc.

Després d'un període d'aparent tranquil·litat, tornen els símptomes i es manifesten en una insuficiència renal: els ronyons deixen de funcionar.

Si no hi ha tractament, les persones intoxicades poden morir al cap de pocs dies o setmanes; les persones que se salven, sovint necessiten diàlisi tota la seva vida o bé un trasplantament de ronyó.

La substància responsable és l'orellanina.

La **síndrome rabdomiolítica**, que provoca lesions a la musculatura estriada, es manifesta al cap de 2 o 3 dies de la primera ingesta de bolets.

Es tracta de dolors musculars en extremitats inferiors, acompanyats de fatiga i debilitat, sudoració i febre.

També pot presentar-se dificultat respiratòria i trastorns del ritme cardíac que poden portar a la mort.

A més, al alliberar-se la proteïna mioglobina dels músculs, es pot danyar també els ronyons i causar una insuficiència renal aguda.

S'ha demostrat que *Tricholoma equestre* s.l., menjat en grans quantitats, n'és un responsable.

Les intoxicacions per bolets generalment son el resultat de la ingestió de bolets tòxics que s'han confós amb altres bolets comestibles a causa de la seva semblança. Cada any hi ha notícies que ens parlen de casos d'intoxicacions pel consum de bolets.

El primer pas per prevenir les intoxicacions per bolets, és conèixer molt bé les espècies que es cullen per tal de no confondre-les.

Els bolets més tòxics de Catalunya

El primer pas per prevenir les intoxicacions per bolets, és conèixer molt bé les espècies que es cullen per tal de no confondre-les.

Amanita pantherina (DC.) Krombh - Pixacà, pigat, pigat bord

Amanita phalloides (Fr.) Link - Farinera borda, farinot, pentinella borda

Boletus satanas Lenz. - Matagent, mataparent

Clitocybe rivulosa (Pers.) P. Kumm. - Candeleta de vorada

Cortinarius orellanus (Fr.) Fr. - Cortinari metzinós

Entoloma sinuatum (Bull.) P. Kumm. (= *E. lividum* Quél.) - Carner bord, escarlet bord, fals carlet, fals moixernó

Galerina marginata (Bastch.) Kühner - Cama-sec bord, galerina metzinosa

Gyromitra esculenta (Pers.) Fr. - Bolet de greix

Inocybe rimosa (Bull.) P. Kumm. - Barret de bruixa comú

Lepiota brunneoincarnata Chodat & C. Martín - Palometa metzinosa

Omphalotus olearius (DC.) Singer - Gírgola d'olivera, bolet d'oliu

Paxillus involutus (Batsch) Fr. - Paxil·le tòxic

Tricholoma equestre (L.) P. Kumm. - Groguet, verderol, pixaconill

Tricholoma pardinum (Pers.) Quél. - Fredolic metzinós

Descripcions	Imatges
Amanita pantherina (DC.) Krombh Noms populars: **Pixacà, pigat, pigat bord** Aquest bolet, com totes les Amanites, es manifesta primerament en forma d'ou; l'evidència la tenim en les berruguetes blanques que té sobre el barret bru, que són les restes del vel general que el protegeix quan és jove (de vegades desapareixen per l'efecte de la pluja). Un cop s'obre el bolet, i té el barret aplanat, conserva l'anell, i a la base del peu, sovint bulbosa, les restes del vel. Té les làmines i el peu de color blanc, i un aroma lleuger de rave. Apareix a l'estiu-tardor en boscos de planifolis, sota alzines, sureres, roures i faigs, en tot tipus de sòls. És una espècie freqüent. Provoca una síndrome micoatropínica. L'àcid ibotènic que conté és un tòxic que afecta el sistema nerviós. Pot arribar a ser mortal sense tractament.	
Amanita phalloides (Fr.) Link Noms populars: **Farinera borda, farinot, pentinella borda** La farinera borda és la causa de la majoria d'enverinaments mortals per bolets al nostre país. El seu barret és de color verd oliva, però de vegades trobem formes de color blanc o que mostren una gamma de grocs. El peu, de color blanc amb reflexos verdosos, és bulbós, i a la base està embolcallat per una volva en forma de sac. Té un anell membranós i estriat, de color blanc. Desprèn una olor suau i el seu gust és dolç. Creix en tota mena de boscos, malgrat que prefereix els de planifolis (alzinars, rouredes, fagedes, etc.) i en sòls preferentment silícics. Surt a l'estiu-tardor. És una espècie comuna a Catalunya. Provoca una síndrome hepatotòxica o ciclopeptídica. És un dels bolets més verinosos, pel fet que un sol exemplar de mida mitjana pot matar una persona adulta (són suficients 5 mil·ligrams d'amanitina).	

Boletus satanas Lenz.

Noms populars: **Matagent, mataparent**

El barret és molt gran, de fins a 30 cm de diàmetre; comença gairebé esfèric i acaba essent hemisfèric, convex. És de color blanc brut, sovint amb tonalitats grises.

Per sota del barret podem veure l'himenòfor, la part fèrtil del bolet on es fan les espores, constituït per tubs que acaben en uns porus primer groguencs i després d'un color vermell sang o una mica ataronjat.

El peu és obès, groguenc a la zona més propera al barret, vermell intens al centre, i també de color groc a la base. Presenta un reticle vermellós.

La seva carn, groga, vira dèbilment a blau quan es talla i es posa en contacte amb l'aire. Val a dir que aquest caràcter no ens indica que un bolet sigui tòxic, doncs només és una reacció d'oxidació. Fa una olor desagradable, semblant al carnús (carn podrida).

Creix en boscos de planifolis, sota alzines, roures i faigs, sempre en sòls calcaris. Surt a l'estiu i principis de tardor. És més aviat rar.

Pel seu nom popular i aspecte pot semblar un bolet altament perillós; sense deixar de ser metzinós, ja que provoca forts trastorns gastrointestinals, no és un bolet mortal.

Clitocybe rivulosa (Pers.) P. Kumm.
Noms populars: **Candeleta de vorada**

Bolet que té un barret de fins a 6 cm de diàmetre, de convex a deprimit, amb el marge involut i sinuós. La superfície és llisa i setinada, com glaçada, de color blanc amb reflexos rosats. Les làmines són una mica decurrents, de color crem. El peu també és blanc i es taca de rosat, amb la base recoberta de miceli blanc i una sèrie de cordons micelians que engloben restes de fullaraca i altres materials. La carn té una olor semblant a la farina i un gust dolcenc.
És una espècie que creix en prats, vores de camins i boscos, sempre en indrets amb herba. Fructifica a l'estiu i a la tardor. Cal evitar la confusió amb el cama-sec (*Marasmius oreades*), de tons més ocres, amb el peu que es pot recargolar sense trencar-se i d'olor diferent.
La candeleta de vorada és un bolet tòxic, que provoca una síndrome muscarínica amb trastorns digestius i neurològics importants.

Cortinarius orellanus (Fr.) Fr.
Nom popular: **Cortinari metzinós**

El nom del gènere, *Cortinarius*, deriva de la seva principal característica macroscòpica: la presència de cortina. De joves, quan el barret encara és arrodonit, una espècie de filets uneixen el barret amb el peu. A mida que va madurant, el capell es va aplanant i els filets es desprenen del barret quedant adherits al peu. La cortina es fa més evident al ser acolorida per les espores d'un característic color ferruginós.
El cortinari metzinós es caracteritza per tenir un barret sec, fibril·lós, vellutat, de color roig rovellat, com també les làmines, que són escotades. El peu, cilíndric, és de tons més groguencs. La carn fa olor de rave i és de gust dolcenc.
Creix en boscos de planifolis (alzines, roures i faigs), més rar sota coníferes, en sòls silícics. Fructifica des de l'estiu a la tardor. És una espècie força rara a Catalunya.
Provoca una síndrome nefrotòxica orellànica. A Polònia l'any 1950 hi va haver prop d'un centenar d'intoxicats per la ingesta d'aquest bolet, i van morir moltes persones.
S'ha d'evitar completament la confusió de la cama de perdiu (*Chroogomphus rutilus*) amb aquesta espècie. A diferència del cortinari metzinós, la cama de perdiu té el barret viscós o humit, i les làmines decurrents.

Entoloma sinuatum (Bull.) P. Kumm. (= *E. lividum* Quél.)

Noms populars: **Carner bord, escarlet bord, fals carlet, fals moixernó**

Bolet amb el barret gran i carnós, de 6-20 cm de diàmetre, que acaba aplanat, amb un umbó i el marge involut. La superfície és seca, llisa i brillant, de color gris clar, amb tons més foscos al centre. Làmines escotades, primer de color groc i després rosa salmó. Peu robust, de fins a 18 cm de llargada, afuat a la base, de color blanc tacant-se de groc. La carn fa olor i gust de farina rància.

Surt a l'estiu-tardor en boscos de planifolis, sota alzines, sureres, roures i faigs. Acostuma a aparèixer en grups, de vegades formant erols. És comú.

És molt tòxic i provoca greus i violentes intoxicacions gastrointestinals.

Es pot confondre amb diverses espècies com ara la candela borda o moixernó de tardor (*Clitocybe nebularis*), o amb les flotes de bruc (*Lyophyllum decastes* i *L. fumosum*), entre d'altres, però a diferència d'aquestes, al carner bord les làmines són grogues i es tornen rosades en madurar les espores.

Galerina marginata (Bastch.) Kühner

Noms populars: **Cama-sec bord, galerina metzinosa**

Bolet de mida reduïda, poc carnós. Té un barret petit, d'uns 4 cm de diàmetre, primer convex i després estès, amb tons ocres o marrons ataronjats i el marge estriat. Les làmines, adnates, són del mateix color. El peu és allargat però estret, de color marronós, amb un anell membranós i està recobert de fibril·les. Té gust i olor una mica farinosos.

Creix sobre branquetes i altres fustes de coníferes (pins i avets), de vegades mig enterrades, en petits grups, i surt a l'estiu-tardor.

Provoca una síndrome hepatotòxica o ciclopeptídica, semblant a la causada per l'*Amanita phalloides*. També és un bolet potencialment mortal.

Gyromitra esculenta (Pers.) Fr.

Noms populars: **Bolet de greix, múrgola borda**

Presenta un barret molt lobulat, en forma de cervell i de color marró vermellós fosc. El marge del barret és lliure i té a sota un peu robust, solcat, de color blanc. La carn és de consistència com la cera, aromàtica i de gust suau.

Creix en boscos de coníferes muntanyencs, en sòls silícics. Fructifica a la primavera. És comú als Pirineus, i força més rar a la resta de Catalunya.

És un bolet que s'havia consumit tradicionalment a muntanya. Avui dia és considerada una espècie tòxica, tant si es bull abans de menjar-ho com si no. Provoca una síndrome giromitrínica i pot arribar a ser mortal tant si es consumeix en gran quantitat durant un curt període de temps, com si es fa un consum repetitiu durant anys, doncs les toxines s'acumulen a l'organisme i pot tenir efectes carcinogènics. Està prohibida la seva comercialització i desaconsellem rotundament la ingesta d'aquest bolet.

Inocybe rimosa (Bull.) P. Kumm.

Noms populars: **Barret de bruixa comú**

Les espècies que pertanyen al gènere *Inocybe* sempre són difícils de determinar, perquè són molt semblants entre elles. El bolet que ens ocupa no és una excepció. Es tracta d'una espècie comuna a Catalunya, que es caracteritza per presentar el barret cònic i després estès i umbonat. La superfície és fibril·losa, esquerdada radialment, amb tonalitats marrons i ocres. Les làmines acaben tenint un color marró verdós. El peu és cilíndric, fibril·lós, de color blanc. La carn fa olor espermàtica.

Es pot trobar en tota mena de boscos, i especialment en vores de camins i clarianes, sovint en indrets amb molta herba. S'ha de rebutjar totalment, doncs és un bolet tòxic que conté dosis altes de muscarina.

Lepiota brunneoincarnata Chodat & C. Martín
Nom popular: **Palometa metzinosa**

Bolet de mida reduïda, amb un barret de, com a màxim, 5 cm de diàmetre. El barret, d'hemisfèric a aplanat, és molt esquamós, amb esquames de color marró vermellós sobre fons blanc. Les làmines són blanquinoses. El peu fa de 3-6 cm de longitud, blanc a la part superior, mentre que a la meitat interior presenta una zona anular i una franja recoberta de granulacions disposades concèntricament que arriben fins a la base del mateix. L'olor és afruitada, i el gust, dolcenc.
Surt a finals d'estiu-principis de tardor en marges de camins, prats, parcs, jardins, marges de bosc, en llocs oberts.
És una espècie tòxica mortal, que provoca una síndrome tòxica semblant a la causada per la farinera borda, doncs conté el mateix tipus de toxines (amanitines).

Omphalotus olearius (DC.) Singer
Nom popular: **Gírgola d'olivera, bolet d'oliu**

Barret convex de jove i després en forma d'embut, amb el marge involut. La superfície és llisa, de color ataronjat a vermellós. Làmines i peu de color de safrà. Les làmines són denses i molt decurrents. El peu és llarg i sinuós, excèntric. La carn fa olor d'oli ranci i té gust astringent.
Bolet paràsit que surt a l'estiu-tardor sobre arrels i soques d'arbres i arbusts planifolis força diversos, entre els que destaquen les oliveres, però també alzines, sureres, brucs, ullastres, aladerns, etc., en indrets termòfils. Sol aparèixer formant flotes.
És un bolet molt tòxic, que produeix una síndrome resinoide consistent en greus trastorns gastrointestinals amb vòmits, dolors abdominals, vertigen, lipotímies i pèrdua del coneixement.
No s'ha de confondre amb els rossinyols (*Cantharellus cibarius* i espècies properes), que a diferència d'aquest, presenten plecs i no làmines veritables.

Paxillus involutus (Batsch) Fr.

Nom popular: **Paxil·le tòxic**

Bolet amb el barret força gran, de fins a 25 cm de diàmetre, amb el marge molt enrotllat. La superfície és vellutada, amb tons marró groguencs. Làmines decurrents, de color de cafè amb llet a ocres, tacant-se de color de rovell amb la manipulació. El peu, curt i robust, és de color crema, i al tocar-lo es taca de color bru. La carn és groguenca i s'enfosqueix en tallar-la. D'olor afruitada i gust dolcenc.

Creix en boscos de planifolis, sobretot bedolls, i també de coníferes. Apareix des de finals de primavera fins a la tardor.

Bolet tòxic, que conté toxines (es parla d'una involutina) que provoquen una síndrome inmunohemolítica o paxíl·lica, que cursa amb vòmits, suors, diarrea, mal de ventre, hipotensió, etc. Degut a l'hemòlisi hi pot haver afectació de diversos òrgans, especialment ronyó i fetge. Pot arribar a ser mortal en persones debilitades.

Tricholoma equestre (L.) P. Kumm.

Nom popular: **Groguet, verderol, pixaconill**

Barret de color de groc daurat a marró groguenc, estès i una mica umbonat. La superfície és llisa i viscosa en temps humit, més esquamosa en temps sec. Làmines escotades, de color groc viu. El peu és de color groc sofre. Carn groga o blanquinosa, amb una olor un xic farinosa i de gust dolcenc.

Es troba sobretot en boscos de coníferes (pins i avets), en sòls silícics, formant grups de diversos exemplars, a finals de la tardor. És poc comú, però es distribueix des del litoral fins als Pirineus.

Tot i que s'havia consumit de forma tradicional, i encara hi ha gent que l'aprecia a la cuina, recomanem de no menjar aquest bolet. Fa uns anys es van produir tres intoxicacions mortals a França degut a un consum de grans quantitats d'aquest bolet en dies successius. Tot i que existeixen alguns dubtes sobre quina va ser l'espècie implicada (podria haver estat *Tricholoma auratum* o *T. flavovirens*), al no conèixer la dosi tòxica d'aquest bolet, es va adoptar la ORDRE SCO/3303/2006, de 23 d'octubre, per la qual es prohibeix cautelarment la comercialització del bolet «Tricholoma equestre» (BOE 258, de 28-10-2006).

Provoca una síndrome rabdomiolítica, amb un quadre de lesions de la musculatura estriada.

Tricholoma pardinum (Pers.) Quél.
Nom popular: **Fredolic metzinós**

Bolet amb un barret molt gran (de fins a 20 cm), d'hemisfèric a estès, amb el marge fissurat i involut. La superfície és seca i en general molt esquamosa, de color gris negrós. Làmines escotades, de color blanc groguenc. El peu és massís, fibril·lós, blanc o grisenc, tacant-se de groc marronós quan es frega. Li grogueja la carn de la base del peu.
Surt a l'estiu-tardor a les avetoses dels Pirineus, o de vegades també sota faigs. És doncs, en general, més primerenc que no pas els fredolics, que a més són habituals de pinedes. Per tant, és aconsellable de no collir fredolics en avetoses, i així evitar el risc de confusió amb el fredolic metzinós. Aquest bolet provoca violents i llargs dolors intestinals que en casos extrems poden conduir a la mort de l'intoxicat.

Però aquest tema va més enllà de la seva correcta identificació, aspectes com complir els requeriments de cocció que tenen algunes espècies, encara que és aconsellable no menjar mai bolets crus, no menjar bolets en mal estat, ni recollir-los de llocs contaminats, que no en siguem al·lèrgics o que en mengem en quantitats moderades, i si a més hi afegim que espècies que ara s'han definit com a tòxiques fa pocs anys eren considerades bones comestibles (*Gyromitra esculenta* i *Tricholoma equestre* com a més conegudes), queda prou clar que la comestibilitat dels bolets és una qüestió a tenir sempre present.

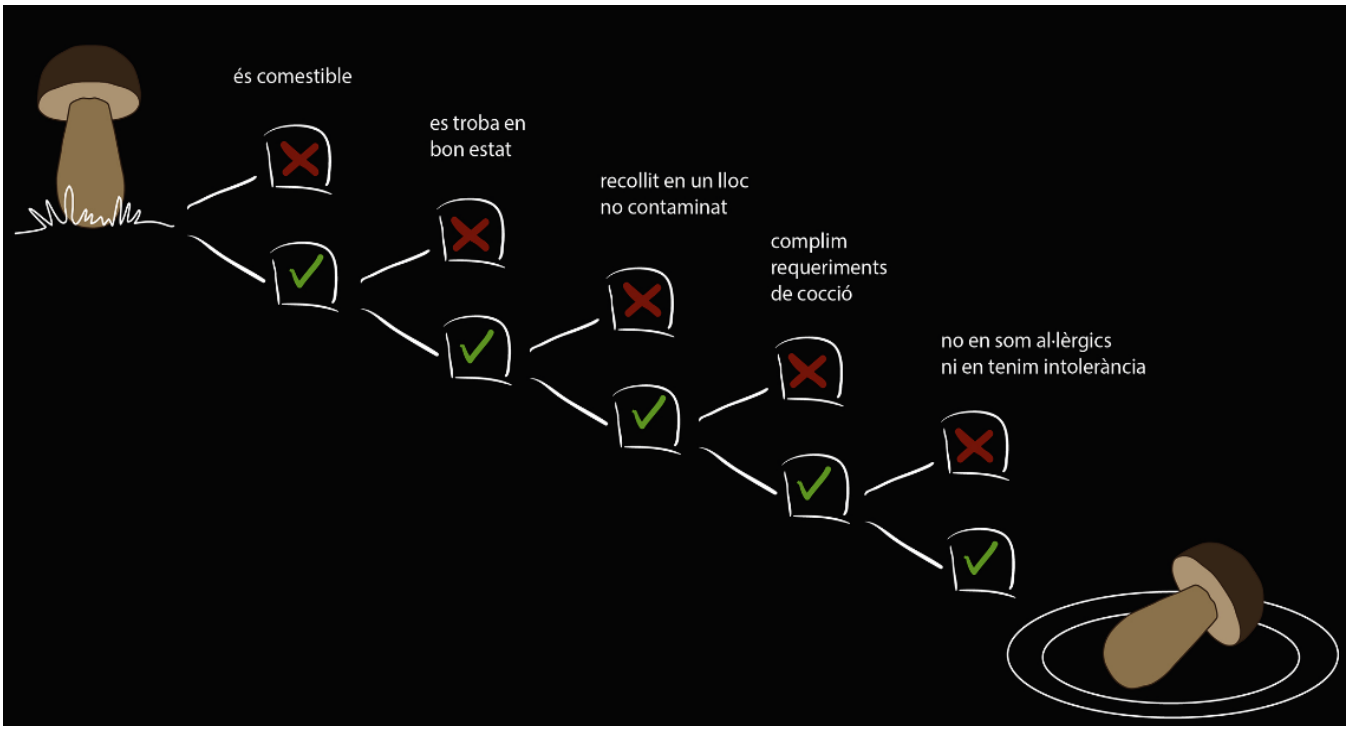

El Dr. Lluís Serés fa anys que estudia i revisa un tema que l'apassiona: La toxicitat dels bolets.

Més informació

Volem en aquest apartat posar a la vostra disposició els treballs d'exhaustiva revisió bibliogràfica que està duent a terme sobre la toxicitat dels diferents bolets.

La lectura d'aquests treballs ens posa al dia de les diferents novetats que surten en aquesta àrea i ens descobreix la complexitat que hi ha darrera de les intoxicacions.

Qualsevol comentari serà molt benvingut a scm@micocat.org

Relació de treballs: